

[Mølgaard]

aspekter i det udvalgsarbejde, jeg i hvert fald føler er yderst påkrævet.

Til slut en bemærkning til SF, som siger, der er tale om at sætte punktum for enhedsfagbevægelsen. Er SF modstander af frie fagforeningsdannelser som den, der nu er på vej i Polen? Er SF mere centralistisk indstillet end Polens kommunistiske parti i den praktiske politik og mere centralistisk, end hvad Sovjetunionen trods alt øjensynlig tolererer i en Øststat?

Til det radikale venstre: tak for tilkendegivelsen. Nu står og falder det rigtige og uforfærdede standpunkt vel ikke med, hvordan den indeværende overenskomstsituation udvikler sig. For jeg tør godt på forhånd love, at fagforbundene vil hyle op, når flertallet for dette lovforslag nærmer sig manifesteringen. Det blæser det radikale venstre vel ikke omkuld i anledning af.

Fra retsforbundets side ønsker vi mest af alt lovforslaget gennemført med indforståelse fra anstændige arbejdsmarkedsorganisationers side, byggende på bred erkendelse i organisationerne af, at andet er helt uacceptabelt for et samfund, der består af frie, selvstændige mennesker.

Steffensen (KrF):

På forslagsstillernes vegne kan jeg takke for en gennemgående positiv modtagelse af dette lovforslag. Jeg vil gerne sige tak for de mange positive tilkendegivelser, der har været om, at man er villig til at se på enkeltheder i udvalget, og straks sige, at også vi finder, det må være rigtigt, at det går i udvalg.

Jeg vil også sige tak til ministeren for hans bemærkninger, skønt jeg er principielt uenig i en del af dem i hvert fald. Jeg er således ikke enig med ministeren i, at der er en lang domspraksis for, at de forhold, vi har på arbejdsmarkedet, er de eneste rigtige. Jeg kan henvise til det, som også er nævnt i bemærkningerne, at der er en højesteretsdom fra 1966, som i hvert fald ikke støtter den betragtning.

Inden jeg knytter nogle enkelte bemærkninger til visse ordførere, vil jeg fremhæve nogle principielle synspunkter. Da vi sidst behandlede dette lovforslag i folketinget – det var i foråret, den 8. maj 1980 – var der en lang række sager, der var aktuelle, og som også blev fremdraget af flere ordførere: Vestervig-sagen, Harboøre-sagen, Lindknud-sa-

gen, bare for at nævne tre af dem. Senest har sagen fra Skagen yderligere understreget den kendsgerning, at vi ikke har organisationsfrihed i dette land, på trods af at det er tilsikret alle danske i vores grundlov.

Vi har i de sidste måneder kunnet følge, som også nævnt af retsforbundets ordfører, det polske folks kamp for at få respekteret det enkelte menneske som et selvstændigt og frit individ med ret til selv at bestemme – også med ret til selv at bestemme, hvilken fagforening man vil være medlem af.

Kristeligt folkeparti gentager, at vi på ingen måde er imod organisationer, som varetager deres medlemmers faglige interesser. Vi anerkender fuldt ud både LO og DA. De har ydet en stor indsats for vort samfund, som gør, at vi har et udmærket arbejdsretligt system her i dette land. Men vi anser det altså for en farlig ting for folkestyret, hvis organisationerne knægtter den enkeltes grundlovs sikrede frihed.

Jeg er enig med hr. Arne Melchior i, at det nok var rimeligt, at man igen fik prøvet ved domstolene, om det er således – hvilket vi jo hævder i vore bemærkninger til lovforslaget – at man ikke selv kan få lov til at bestemme, hvilken organisation man vil være medlem af. Hvis man gennem organisations- tvang, ved boykot, chikaner og personlig forfølgelse tvinger mennesker bort både fra arbejdsplads og virksomhed og hus og hjem, ja, så mener vi sandelig, det er på høje tid, at man får set på disse problemer.

Det er rigtigt, som arbejdsministeren også nævnte, at forslaget havde været fremsat adskillige gange, første gang i 1974 af kristeligt folkeparti, senere med støtte fra det konservative folkeparti og nu i dag også med partiet venstre bag. Vi ser med glæde på, at der bliver større og større forståelse for, at det må være rimeligt, at vi beskytter et mindretal.

Sagen i Skagen har hr. Bolvig sådan set oplyst om, men jeg vil dog nævne, at den drejer sig også om blokader af virksomheder, hvor eksklusivaftalerne ikke bliver overholdt. Det har ført til, at de fleste arbejdsgivere i den sag har givet op og ikke vil gå ind i nogen kamp. Man har givet virksomhederne 3 måneder, hvor arbejderne får mulighed for at overveje, om de vil indmelde sig i dette bestemte forbund; ellers tvinges de ud af arbejdspladserne. Det kan ikke være rigtigt.